

J. E. Bogomil:

Težka pot.

Brzojavko je dobil. Nepremično je strmel vanjo. Zgodilo se je, česar ni pričakoval. Zdelo se mu je, da to ni mogoče, a vendar je bilo mogoče.

Vzravnal se je možato. Z brzojavko v roki je odhitel v pisarno. Poprosil si je ondi za teden dni dopusta.

V par urah je bil na kolodvoru. Kupil si je vozni listek in sedel na vlak.

Zdaj je spet vzel brzojavko iz žepa. Kdaj je oddana, kdaj je približno umrla? Njegova žena doma. Matil!

In kaj bo zdaj s Tončkom, kaj z Dorico? Ali naj ju pusti doma? Komu naj ju zaupa? Ali naj proda kajzico? In kaj, ko pride starost? Kam bo šel, če na celem svetu ne bo imel pedi zemlje, ki bi jo lahko imenoval svojo? Ali naj vzame otroka zdaj s seboj v mesto? Mlada sta še. In mesto je mesto. Dalj ko si od njega, boljše je. — A nekaj je le treba ukreniti za prihodnost!

Take misli se podé po očetovi glavi, ko vlak dirja in drdra po poljanah in med njivami, po nasipih in čez mostove ko besen duh, ki beži pred nesrečo.

O pravem času še pride domov. Tonček in Dorica sta mu prišla naproti na kolodvor. Komaj ju še spozna. Rasteta ko slak... Če bi Dorica ne imela žalne obleke, bi ju gotovo ne spoznal. Tako pa! Dá vsakemu nekaj svojega bremena, pa hajdi naprej! Težka pot je to... A prestana mora biti! Molče pridejo v vas. Ko zagleda Dorica razsvetljena okna domače hišice, ko se spomni, kdo spava ondi v svitu tiste svetlobe, se obrne k očetu, pa pokaže proti oknu in nič drugega ne reče ko to: »Tamle!«

Drugi dan je bil pogreb. In ta pogrebni dan je nekaj neskončno težkega leglo na tri srca.

Vsem trem je postala tuja in mrzla tudi hišica, kjer je živela mati.

Luči in gorkote ni bilo več v nji...

Težka pot je to!